

IONA GREY

*Een verloren
liefde*

De Fontein

Eerste druk maart 2016

Oorspronkelijke titel *Letters to the Lost*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster UK Ltd

Copyright © Iona Grey 2015

The moral right of Iona Grey to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Monique de Vré

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Sybille Sterk / Arcangel Images

Auteursfoto omslag Iona Grey

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3726 6

ISBN e-book 978 90 261 3727 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Londen, februari 2011

Het was een leuk gedeelte van Londen. Keurig. Welvarend. De winkels aan de straat in het dorpsachtige centrum waren dicht en hadden de rolluiken neergelaten, maar je kon zien dat ze chic waren, en er waren restaurants, heel veel restaurants, met verlichte ramen, als brede flat-screen-tv's, waardoor de mensen binnen te zien waren. Mensen die te goedgemanierd waren om zich om te draaien en het meisje dat op straat langsende na te kijken.

Ze was niet zo iemand die rende om fit te blijven, met een strak pakje aan en oordopjes in en een geconcentreerde uitdrukking op haar gezicht, maar rommelig, wanhopig, waarbij haar korte rok opkroop tot haar onderbroek en haar ongeschoeide voeten plenzend neerkwamen in de glibberige plassen op het trottoir. Toen ze het café verliet had ze haar stomme schoenen uitgeschopt, wetende dat ze met die dingen niet ver zou komen. Schoenen met plateauzolen en hoge hakken – het eenentwintigste equivalent van een ketting met een ijzeren bal.

Op de hoek aarzelde ze, zwaar hijgend. Aan de overkant was een rij winkels met een steegje ernaast, achter haar de hamerende echo van voeten. Ze rende verder en zocht het donker op. Er was een plaatsje met vuilnisbakken. Boven haar hoofd knalde een beveiligingslicht aan; ze zag glinsterende glasscherven en ruige struiken voorbij een hoge houten poort. Ze verschaftte zich toegang, ineenkrimpend en kermend toen de grond onder haar voeten van hard asfalt veranderde in drassige aarde die haar doorweekte panty binnen drong. Verderop was het schijnsel van een straatlantaarn. Het gaf haar iets om

zich op te richten; ze duwde takken opzij en kwam op een smal laantje uit.

Het straatje werd aan de ene kant geflankeerd door garages en de achterkant van huizen en aan de andere kant door een stel eenvoudige rijtjeshuizen. Ze draaide snel in de rondte terwijl haar hart tegen haar ribben bonkte. Als hij haar tot hier volgde, zou ze zich nergens kunnen verschuilen. Niemand die iets zou zien. De ramen van de huizen straalden gedempt achter gesloten gordijnen, als sluimerende ogen. Even overwoog ze of ze aan zou kloppen bij een van de huisjes en een beroep zou doen op de goedheid van de mensen binnen, maar toen ze beseftte hoe ze eruit moest zien in de kleren die aan haar lijf plakten en haar zware make-up, liet ze het idee varen en strompelde ze verder.

Het laatste huis in het rijtje was in duisternis gehuld. Toen ze dichterbij kwam zag ze dat de voortuin overwoekerd en verwaarloosd was en dat het onkruid tot halverwege de afgebladderde voordeur reikte en dat er van de zijkant een woud van struiken oprukte. De ramen waren leeg en donker. Met hun beslagen vuile glas slokten ze haar spiegelbeeld op.

Ze hoorde het weer, het ritme van rennende voeten – het kwam dichterbij. Wat moest ze doen als hij de anderen ook had ingezet om haar te zoeken? Als die van de andere kant kwamen en haar insloten, zodat ze niet kon ontsnappen? Even bleef ze verstijfd staan, maar toen kwam er, heet en prikkend, een stoot adrenaline vrij die haar tot actie aanzette. Ze kon nergens heen en glipte toen maar snel langs de zijkant van het laatste huis, tussen de muur en de wirwar van groen door. De paniek dreef haar voort, waarbij ze over takken struikelde en moest kokhalzen van de dierlijke, niet-vertrouwde stank. Bij haar voeten schoot iets onder de heg vandaan, zo dichtbij dat ze de ruwe vacht even langs haar scheen voelde strijken. Ze deinsde terug en struikelde. Ze verstuurde haar enkel en een hete pijscheut vloog haar heen in.

Ze ging op de vochtige grond zitten en greep stevig haar enkel beet, alsof ze de pijn terug kon persen naar de plek waar hij vandaan was gekomen. De tranen sprongen in haar ogen, maar op dat moment

hoorde ze voetstappen en een boze schreeuw aan de voorkant van het huis. Ze zette haar tanden op elkaar en zag voor zich hoe Dodge bij de straatlantaarn stond, handen in de zij, terwijl hij ronddraaide en haar zocht, met die oorlogszuchtige uitdrukking op zijn gezicht – kaak in de lucht, ogen tot spleetjes knijpend – die het kreeg wanneer hij gedwarsboomd werd.

Met ingehouden adem luisterde ze aandachtig. De seconden regen zich aaneen en trilden van de spanning, totdat ze ten slotte het geluid opving van voetstappen die zich verwijderden. De lucht ontsnapte uit haar longen en ze liet zich slap van opluchting voorovervallen.

Het geld ritselde in haar zak. Vijftig pond – ze had alleen haar eigen aandeel genomen, niet wat voor de rest van de band bestemd was, maar het zou hem niet bevallen: hij deed de boekingen, hij incasseerde het geld. Ze liet een hand in haar zak glijden om aan de wasachtige, veelgebruikte briefjes te voelen, en een vonkje van triomf gloeide op in haar hart.

Ze had nog nooit ergens ingebroken. Het ging verbazingwekkend gemakkelijk.

Door de heg kruipen en zich door de doornige bramenslierten en torenhoge prikkende brandnetels in de tuin heen werken terwijl haar enkel klopte en brandde was nog het moeilijkst. Het glas in de achterdeur was bros en liet zich net zo gemakkelijk breken als de ijskorst op een plas, en de sleutel stak aan de andere kant nog in het slot.

De keuken was klein en had een laag plafond. Het rook er muf, alsof het huis lang afgesloten was geweest. Ze draaide langzaam rond, terwijl haar ogen de duisternis aftastten om tekenen van leven te ontdekken. De plant op de vensterbank was verschrompeld tot een kronkeling van dorre bladeren in een gekrompen kluit, maar er stond een ketel op het gasfornuis en er hingen kopjes aan een rij haken onder de plank aan de muur, alsof de bewoner zó binnen kon komen om een kop thee te zetten. Ze huiverde terwijl haar nekharen overeind gingen staan.

‘Hallo?’

Ze sprak luid, met een zelfvertrouwen dat ze niet voelde. Haar stem klonk eigenaardig, vlak en bijna grappig noordelijk. ‘Hallo? Is daar iemand?’

De stilte slokte haar op. In een plotselinge vlaag van inspiratie zocht ze in haar jaszak, waar ze een goedkope plastic aansteker uit haalde. De goudgele lichtkring van de vlam was klein, maar voldoende om crème-kleurige betegelde muren te ontwaren, plus een kalender met een plaatje van een kasteel boven de maand juli 2009 en een ouderwets ogende kast met bovenin glazen deurtjes. Ze liep onhandig verder, met haar hand steun zoekend aan de deurpost toen de pijn zijn tanden dieper in haar been zette. In het volgende vertrek zag ze bij het schijnsel van het vlammetje de omtrekken van een tafel bij het raam en een buffet waarop porseleinen dames een kniebuiging en een pirouette maakten voor een onzichtbaar publiek. In een smalle gang zag ze een trap. Ze bleef onderaan staan en staarde omhoog, de duisternis in, en riep deze keer zacht alsof ze een vriend riep: ‘Hallo? Is er iemand?’

Ze werd begroet door stilte en een vaag zuchtje ouderwets parfum zweefde naar beneden, alsof ze lucht had verstoord die reeds lang stil hing. Ze moest eigenlijk naar boven gaan om te controleren of er niemand was, maar haar pijnlijke enkel en de doodse stilte schrikten haar af.

In de kamer aan de voorkant liet ze het vlammetje uitgaan, want ze wilde niet riskeren dat het schijnsel buiten werd waargenomen. De doorzakkende gordijnen voor het raam waren bijna helemaal dichtgetrokken, maar er viel door de opening genoeg licht van de straatlantaarn naar binnen om tegen een van de muren een doorgezakte en bobbelige canapé waar te nemen, met op de rugleuning een deken van gehaakte vierkantjes in vloekende kleuren. Behoedzaam gluurde ze naar buiten om te zien of Dodge er was, maar de lichtcirkel om de straatlantaarn was rustig en intact. Ze liet zich tegen een leunstoel vallen en haalde wat vrijer adem.

Het was het huis van een oud iemand geweest, dat was wel duidelijke

lijk. De televisie was kolossaal en grappig ouderwets en voor de dichtgetimmerde haard stond een elektrische straalkachel. Bij de voordeur had zich als een opgewaarde hoop herfstbladeren een stapel post verzameld.

Ze hinkte terug naar de keuken en draaide de kraan boven de gootsteen open. Ze liet het water even door de ratelende leidingbuisen lopen alvorens van haar handen een kommetje te maken en te drinken. Ze vroeg zich af wie de eigenaar was en wat er met hem of haar was gebeurd; of die naar een tehuis was gegaan, of overleden. Maar wanneer iemand doodging werd het huis toch ontruimd? Dat was in ieder geval wat er met haar oma's huis was gebeurd. Nog geen week na de begrafenis waren alle kleren en foto's en borden en pannen, en ook oma's uitgebreide verzameling porseleinen varkentjes en de restanten van Jess' verwoeste jeugd, ingepakt en verspreid, zodat de gemeente het huis gereed kon maken voor de nieuwe bewoner.

De duisternis voelde mosachtig en vochtig op haar huid. Onder haar nepleren jasje voelde ze dat ze kippenvel op haar armen had. Misschien was de eigenaar gestorven en had niemand het ontdekt? Een masochistisch instinct, dat wakker werd geroepen door de duisternis en de stilte, deed een beeld bij haar ontstaan van een lichaam dat boven in bed lag te vergaan. Ze wuifde het kordaat weg en liet haar gezonde verstand weer prevaleren. En wat kon een dode je trouwens doen? Een lijk kon je lip niet spijten of je geld stelen, of zijn vingers om je nek sluiten totdat er sterretjes voor je ogen dansten.

Plotseling voelde ze zich doodmoe; de bonzende pijn in haar enkel straalde uit, zodat haar hele lichaam bonkte van uitputting. Ze hobbelde terug naar de voorkamer en zeeg neer op de bank; ze liet haar hoofd op haar handen vallen toen de enormiteit van de gebeurtenissen van het afgelopen uur in volle omvang tot haar doordrong.

Shit. Ze had ergens ingebroken. Weliswaar in een leegstaand en verwaarloosd huis, maar toch. Inbreken en een huis binnen gaan was heel wat anders dan een zakje chips pikken in de winkel op de hoek omdat je met je gratis schoolmaaltijden niet sneu genoemd wilde

worden. Dat was een heel andere categorie van foute dingen doen.

Het goeie nieuws was dat ze was ontsnapt. Ze was niet met Dodge op weg naar de woning in Elephant and Castle. Ze zou niet de lust hoeven verdragen die hem altijd plaagde na een avond waarop hij bierdrinkend had zitten toekijken terwijl zij stond te zingen in de hoerige kleding die ze van hem moest dragen. Vanavond niet en nooit meer. Het eerste wat ze zou doen wanneer haar enkel beter was, was een kringloopwinkel of zo zoeken en wat van het kostbare geld uitgeven aan fatsoenlijke kleren. Warme kleren. Kleren die haar lichaam bedekten in plaats van het uit te stallen als spullen in de etalage van een winkel met bodemprijzen.

Ineenkrimpend van de pijn legde ze haar been op de armleuning van de bank en ging op de doorrookte kussens liggen. Ze vroeg zich af waar hij nu was, of hij het zoeken had opgegeven en naar huis was teruggegaan om te wachten, ervan overtuigd dat ze uiteindelijk terug zou komen. Ze had hem nodig, placht hij haar te vertellen; ze had zijn contacten nodig en zijn boekingen en zijn geld – wat was ze nu helemaal zonder hem? Niets. Een nul uit het noorden met een stem als duizend andere meisjes die beroemd wilden worden. Een stem die niemand ooit zou horen als hij er niet was geweest.

Ze trok de gehaakte deken van de rugleuning en legde hem over zich heen. Nu de adrenaline was weggeëbd, voelde haar lichaam zwaar en zwak en ze merkte dat het haar eigenlijk geen moer kon schelen waar hij was, want voor het eerst in een halfjaar was het voor haar totaal onbelangrijk wat hij voelde of wilde.

Het vreemde huis nestelde zich om haar heen en nam haar op in zijn stilte. Het lawaai van de stad leek hier ver weg en het geluid van auto's op de natte straat was een gedempte zucht geworden, als golven op een strand in de verte. Ze staaarde de schaduwen in en begon zachtjes te neuriën om de stilte op afstand te houden. Het melodietje dat bij haar opkwam was niet een van de liedjes die ze eerder op de avond op de podium van de kroeg had staan blèren, maar een uit het verleden – een slaapliedje dat haar oma altijd voor haar zong toen ze klein was.

De woorden waren halfvergeten, maar de melodie streelde haar met kalmerende, vertrouwde vingers, en ze voelde zich minder alleen.

Toen ze wakker werd, filterde het licht door de dunne gordijnen en de strook lucht die zichtbaar was door de kier had de typische ochtendkleur van gebleekte beenderen. Ze veranderde van houding en meteen laaide de pijn in haar enkel op, alsof iemand had staan wachten tot ze bewoog om er met een voorhamer een klap op te kunnen geven. Ze verstarde en wachtte tot de rimpelingen van pijn wegtrokken.

Door de muur hoorde ze geluiden; het harder en zachter worden van onduidelijke stemmen op de radio, dan muziek en het gehaaste gebons van voeten op de trap. Ze ging rechtop zitten en zette met opeengeklemd kaken haar voet op de grond. In de ijskoude badkamer ging ze op de wc zitten. Ze verwijderde voorzichtig de gehavende panty om naar haar enkel te kijken. Hij was onherkenbaar; gezwollen en paars verkleurd boven een voet die besmeurd was met vuil.

De badkamer bezat niet zoiets moderns als een douche; er was alleen een diepe gietijzeren badkuip met roestplekken onder de kranen en een wasbak in de hoek. Daarboven was een kastje met spiegeldeurtjes, dat ze opendeed in de hoop iets te vinden wat haar kon helpen. De planken stonden vol met doosjes en potjes die in een museum niet zouden hebben misstaan, en de verbleekte etiketten vermeldden de mysterieuze geneesmiddelen uit een andere tijd: magnesiumoxide, kaolien, hoestsiroop. Ertussen, op de onderste plank, lag een lippenstift in een gouden huls.

Ze pakte hem op en draaide hem even tussen haar vingers rond alvorens de dop eraf te halen en aan de onderkant te draaien. De lippenstift was rood, vuurrood – de kleur van klapprozen en brievenbussen en ouderwetse filmsterglamour. In de top was een gleuf ingesleten waar hij steeds tegen de lippen van de gebruiker was gehouden. Ze probeerde zich haar, wie ze ook geweest was, voor te stellen, staand in deze badkamer met de zwart-witte tegels en de beschimmelde muren; een oude vrouw die haar lippen insmeerde met deze uitdagende kleur

voor een tochtje naar de winkels of een bingoavond, en ze voelde bewondering en nieuwsgierigheid opwellen.

Op de bovenste plank van het kastje lag een rol enigszins vergeeld verband en ze nam dat en een pakje bruiskaspirine mee naar de keuken. Ze nam een theekop van een haak, vulde hem met water en liet er twee tabletten in vallen. Terwijl ze wachtte tot ze opgelost waren keek ze om zich heen. Bij het groezelige ochtendlicht leek het huis somber, maar het had ook iets aandoenlijk huiselijks, met de rij bussen op de plank waarop THEE, RIJST en SUIKER stond, de veelgebruikte snijplank die tegen de muur stond en de geschroeiide ovenwanten die aan een haak naast het fornuis hingen. Het kopje in haar hand was groen, met een soort glans erop, iriserend zoals de fijne regenbogen in olieplassen. Ze wreef er met haar vinger overheen. Ze had zoiets nog nooit gezien en ze vond het mooi. Het was totaal anders dan het samenraapsel van goedkope, vlekkerige mokken in de woning in Elephant and Castle.

Ze dronk het aspirinedrankje met een vies gezicht in twee grote slokken op, waarbij haar keel zich sloot uit protest tegen de vieze smaak. Daarna ging ze met het verband naar de voorkamer, waar ze zich toelegde op de taak haar enkel te verbinden. Toen ze halverwege was hoorde ze buiten iemand fluiten en ze hield op, terwijl haar hart in haar keel bonsde. Er kwamen voetstappen dichterbij. Ze liet het verband los en stond op, gespannen luisterend of er iemand op de deur zou kloppen of, erger nog, een sleutel zou omdraaien.

Met een roestig, weerspannig gekraak ging de brievenbus open. Eén enkele, crèmekleurige envelop kwam boven op de stapel bonte reclame-uitingen en afhaalmenu's terecht.

*Mevr. S. Thorne
Greenfields Lane 4
Church End
Londen*

VERENIGD KONINKRIJK

Het adres was met zwarte inkt geschreven. Echte inkt, geen ballpoint. Het handschrift was robuust en elegant, maar duidelijk beverig, alsof de persoon die het had geschreven oud was, of ziek, of haast had. Het papier was crèmekleurig en een heel klein beetje geribbeld, als been of ivoor.

Ze keerde hem om. Haar aandacht werd getrokken door puntige zwarte hoofdletters.

PERSOONLIJK *en* URGENT. *Indien nodig en mogelijk*

DOORSTUREN S.V.P.

Ze zette hem op de schoorsteen, tegen een kan met een geblutste rand waarop de kreet GESCHENK UIT MARGATE stond. Vergeleken bij de verbleekte inrichting zag de envelop er schoon en fris en weelderig uit.

Buiten ging iedereen zijn doordeweekse gang, maar in het huisje stond de tijd bijna stil en sleepte de dag zich voort. De aanvankelijke euforie om het feit dat ze aan Dodge ontsnapt was, werd snel uitgehouden door honger en bittere kou. In een kast in de keuken ontdekte ze een voorraadje etenswaren, waaronder een pakje met rollen vijgen. Ze waren bijna twee jaar over de verkoopdatum heen, maar ze verslond de helft en dwong zichzelf de rest voor later te bewaren. Ze probeerde steeds te bedenken hoe het verder moest, wat ze hierna moest doen, maar haar gedachten draaiden in zinloze kringetjes rond, als een slaperige aasvlieg die dom tegen een gesloten raam blijft vliegen.

Ze sliep weer, diep nu, en kwam pas weer bij haar positieven toen de korte februaridag schemerig werd en de schaduwen in de hoeken van de kamer zich om de spinnenwebnetten sloten. De envelop op de schoorsteen leek al het overgebleven licht te hebben geabsorbeerd. Hij glansde bleek, als de maan.

Mevrouw S. Thorne moest de vrouw geweest zijn die hier had gewoond, maar wat moest ze weten dat ‘persoonlijk en urgent’ was? Met enige moeite hees ze zich van de bank en schepte de aardverschuiving van post onder de brievenbus op. Met de deken om haar

schouders begon ze de post door te nemen, op zoek naar aanwijzingen. Misschien zou eruit op kunnen maken waar ze heen was gegaan, deze geheimzinnige mevrouw Thorne.

Het meeste was anonieme reclame die gratis bezorging van pizza's aanbood, of goedkope vervanging van ruiten. Ze deed haar best niet naar de afhaalmenu's te kijken, met hun close-ups van glanzende, aanlokkelijk gekleurde pizza's zo groot als wagenwielen. Ze trof onder meer een nieuwsbrief van de All Saints-kerk aan met *Mejuffrouw Price* erop gekrabbeld en een paar dunne catalogi van postorderbedrijven die 'klassieke wollen kleding' en thermisch ondergoed verkochten, geadresseerd aan *Mejuffrouw N. Price*.

Nergens werd een mevrouw Thorne genoemd.

Ze gooide de nieuwsbrief van de kerk op de stapel reclamefolders en strekte haar verkrampte ruggengraat. De loze nieuwsgierigheid die haar had ingegeven te gaan zoeken was vervaagd toen die niet meteen bevredigd werd en de foto's van de pizza's maakten haar prikkelbaar en onrustig. Aangezien ze hier niet eens hoorde te zijn, kon ze het moeilijk op zich nemen ervoor te zorgen dat de brief zijn bestemming bereikte en ze had trouwens al genoeg problemen van zichzelf op te lossen. Ze hoefde niet nog die van iemand anders erbij.

Maar toch...

Ze stond op, liep naar de haard en liet de brief achter de klok vandaan glijden. 'Persoonlijk en urgent' – wat betekende dat eigenlijk? Waarschijnlijk niets. Ze wist van oma dat oude mensen zich om van alles en nog wat heel druk maakten.

Het papier was zo dik dat het wel fluweel leek. In de toenemende schemering was het moeilijk het poststempel te lezen, maar ze nam het risico en zette een stap naar het raam om naar het vage stempel te turen. Verrek, de VS. Ze keerde hem om en las de boodschap op de achterkant nog eens en streek met haar vingers over de onderstreping waar de inkt een beetje was uitgelopen. Ze hield hem schuin in het laatste licht en kon de inkeping in het papier zien waar de pen een streep had getrokken, de hoop in de envelop drukkend.

Persoonlijk en urgent.

Indien mogelijk...

En voordat ze het wist, voordat ze de kans had gehad na te denken over alle redenen waarom het verkeerd was, scheurde ze de envelop open en liet ze het vel papier dat erin zat eruit glijden.

*Het Strandhuis
Back Creek Road
Kennebunk, ME
22 januari 2011*

Liefste meisje,

Het is nu ruim zeventig jaar geleden en ik denk nog steeds op die manier aan je. Mijn liefste. Mijn meisje. Er is in de tussentijd zo veel veranderd en de wereld is nu heel anders dan toen we elkaar ontmoetten, maar telkens wanneer ik aan je denk ben ik weer tweeëntwintig.

Ik denk de laatste tijd veel aan je. Ik voel me al een tijd niet best en de medicijnen die de artsen me hebben gegeven, maken me behoorlijk moe. Misschien niet zo verbazingwekkend als je negentig bent. Sommige dagen is het net of ik nauwelijks wakker ben en terwijl ik hier half lig te slapen, zijn al die herinneringen zo verdomd levendig dat ik bijna geloof dat ze echt zijn en dat ik weer in Engeland ben, bij het 382ste eskader en jou.

Ik beloofde altijd van je te houden in een tijd waarin ik niet wist of ik de volgende week zou halen. Maar nu lijkt er toch een eind aan altijd te komen. Ik ben altijd van je blijven houden. Om bij zinnen te blijven heb ik geprobeerd ermee op te houden, maar dat lukte me voor geen meter. Ook hopen ben ik altijd blijven doen. De dokters zeggen dat ik niet veel tijd meer heb, maar ik heb nog steeds die hoop en het gevoel dat ik hier nog niet klaar ben. Dat ik eerst moet weten wat er met jou is gebeurd. Dat ik je nog moet vertellen dat wat we begonnen

in die idiote tijd waarin de wereld op zijn kop stond, voor mij nooit echt is opgehouden, en dat die tijd, hoe moeilijk en beangstigend die ook was, tegelijk de beste tijd van mijn leven was.

Ik weet niet waar je bent. Ik weet niet of het huis aan Greenfields Lane nog van jou is en of deze brief je ooit zal bereiken. Jezus, ik weet niet eens of je nog leeft, al heb ik het rare idee dat ik het zou weten als je er niet meer was; ik zou het voelen en klaar zijn om ook te gaan. Ik ben niet bang voor de dood, mijn oude tegenstander uit de tijd dat ik vloog. Ik heb hem toen verslagen, en ik heb er dan ook geen moeite mee hem deze keer te laten winnen, maar ik zou me er veel gemakkelijker bij neerleggen als ik het wist. En als ik deze keer fatsoenlijk afscheid van je zou kunnen nemen.

Ik neem aan dat dit er binnenkort allemaal niet meer toe zal doen en dat ons verhaal dan geschiedenis zal zijn. Maar ik heb de hoop nog niet opgegeven. En ik wou ook nog steeds dat ik opnieuw kon beginnen en het allemaal over kon doen, en dan zonder je te hoeven laten gaan.

Als je dit ontvangt, schrijf dan alsjeblieft.

Liefs,

Dan

O.

Oooo...

Ze vouwde de brief weer op en schoof hem haastig in de envelop. Ze had hem ongemoeid moeten laten – zou dat ook hebben gedaan als ze had kunnen bevroeden dat hij zo... seriéús was. Serieus in de zin van: op leven en dood. Persoonlijk en urgent.

Maar het was nu te laat. De brief was opengescheurd en ze kon hem niet meer dichtmaken. De smeekbede die een stervende man aan de andere kant van de wereld had verstuurd, was, hoe onbedoeld ook, gelezen door haar, en door niemand anders. En nu had ze dus de keus hem te negeren of een poging te doen om mevrouw S. Thorne te vinden. Wie dat ook mocht zijn.